

Προδικαστικά ερωτήματα

1. 1.α. Αν ένας επιχειρηματίας ο οποίος εμπορεύεται ορισμένα προϊόντα ή ορισμένες υπηρεσίες (στο εξής: διαφημιζόμενος) ασκεί τη δυνατότητα να εγγράψει σε μηχανή αναζήτησως εντός του Διαδικτύου ένα adword —όπως περιγράφεται πιο πάνω στην παράγραφο 3.1, υπό στοιχείο ν— πανομοιότυπο με σήμα που άλλος (στο εξής: κάτοχος του σήματος) έχει πετύχει να καταχωριστεί για τέτοιου είδους προϊόντα ή υπηρεσίες, η οποία λέξη-κλειδί —χωρίς τούτο να είναι ορατό από τον χρήστη της μηχανής αναζήτησως— έχει ως συνέπεια ότι ο εν λόγω χρήστης του Διαδικτύου που πληκτρολογεί τη λέξη αυτή συνδέεται, στον κατάλογο των αποτελεσμάτων της αναζήτησως, με παραπομπή στον ιστότοπο του διαφημιζόμενου, συνιστά τούτο χρήση, από τον διαφημιζόμενο, του καταχωρισμένου σήματος κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, αρχή και στοιχείο α', της οδηγίας 89/104/ΕΟΚ (1);
- β. Έχει εν προκειμένω σημασία αν η παραπομπή βρίσκεται:
- στον γενικό κατάλογο των ιστοσελίδων που βρέθηκαν ή
 - σε διαφημιστικό πλαίσιο που εμφανίζεται ως τέτοιο;
- γ. Έχει εν προκειμένω σημασία:
- αν ο διαφημιζόμενος, παραπομπή στον οποίο υπάρχει στην ιστοσελίδα του φορέα που εκμεταλλεύεται τη μηχανή αναζήτησως, πραγματικά προσφέρει προϊόντα ή υπηρεσίες πανομοιότυπα με τα εμπορεύματα ή τις υπηρεσίες για τα οποία καταχωρίστηκε το σήμα ή
 - αν ο διαφημιζόμενος, σε δική του ιστοσελίδα, στην οποία ο (κατά το ερώτημα 1α) χρήστης μπορεί να παραπεμφθεί αν «κλικάρει» στον σύνδεσμο που υπάρχει στην ιστοσελίδα του φορέα που εκμεταλλεύεται τη μηχανή αναζήτησως («hyperlink»), πραγματικά προσφέρει προϊόντα ή υπηρεσίες πανομοιότυπα με τα εμπορεύματα ή τις υπηρεσίες για τα οποία καταχωρίστηκε το σήμα;
2. Αν, και κατά το μέρος που, δοθεί καταφατική απάντηση στο ερώτημα 1, δύναται η διάταξη του άρθρου 6 της Οδηγίας, και ειδικότερα η διάταξη της παραγράφου 1, στοιχεία β' και γ', του άρθρου αυτού, να έχει ως συνέπεια ότι ο κάτοχος του σήματος δεν μπορεί να απαγορεύσει την κατά το ερώτημα 1 χρήση, και αν ναι, υπό ποιες συνθήκες;
3. Στο μέτρο που δοθεί καταφατική απάντηση στο ερώτημα 1, έχει τότε εφαρμογή το άρθρο 7 της Οδηγίας κατά το μέρος που η προσφορά από τον κατά το ερώτημα 1 διαφημιζόμενο αφορά προϊόντα που τέθηκαν στο εμπόριο στην Κοινότητα υπό το κατά το ερώτημα 1 σήμα από τον κάτοχο του σήματος ή με τη συγκατάθεση του;
4. Ισχύουν οι απαντήσεις στα πιο πάνω ερωτήματα και για τις κατά το ερώτημα 1 λέξεις-κλειδιά που έχει εγγράψει ο διαφημιζόμενος, όταν το σήμα επίτηδες γράφτηκε με μικρά λάθη, έτσι ώστε να είναι πιο αποτελεσματική η δυνατότητα έρευνας του κοινού που χρησιμοποιεί το Διαδίκτυο, ενώ στον ιστότοπο του διαφημιζόμενου το σήμα αναγράφεται σωστά;
5. Αν, και κατά το μέρος που, η απάντηση στα πιο πάνω ερωτήματα έχει ως συνέπεια ότι δεν πρόκειται για χρήση του σήματος

κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, της Οδηγίας, μπορούν τότε τα κράτη μέλη, στις περιπτώσεις που χρησιμοποιούνται adword όπως τα επίμαχα στην παρούσα υπόθεση, να παρέχουν, βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 5, της Οδηγίας, σύμφωνα με τις ισχύουσες στα κράτη αυτά διατάξεις περί προστασίας από τη χρήση ενός σημείου για σκοπούς άλλους από τη διάκριση εμπορευμάτων ή υπηρεσιών, προστασία από τη χρήση, χωρίς βάσιμο λόγο, του σημείου αυτού, όταν κατά την κρίση των δικαστικών οργάνων των κρατών μελών αυτών αποκτήθηκε αδικαιολόγητο όφελος από τον διακριτικό χαρακτήρα ή από φήμη του σήματος ή θίχτηκε ο διακριτικός χαρακτήρας ή η φήμη του σήματος, ή μήπως για τους εθνικούς δικαστές υπάρχουν όρια από το κοινωνικό δίκαιο, τα οποία πρέπει να αξιολογηθούν σε συνδυασμό με τις απαντήσεις στα πιο πάνω ερωτήματα;

(1) Πρώτη οδηγία 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1).

Προσφυγή της 17ης Δεκεμβρίου 2008 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας

(Υπόθεση C-560/08)

(2009/C 55/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: S. Pardo Quintillán, D. Recchia και J.-B. Laignelot)

Καθού: Βασιλείο της Ισπανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να αναγνωρίσει ότι το Βασιλείο της Ισπανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από
 - τα άρθρα 2, παράγραφος 1, 3, 4, παράγραφοι 1 ή 2, και 5 της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ του Συμβουλίου (1), της 27ης Ιουνίου 1985, για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων δημοσίων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον, σε σχέση με τα χωριστά σχέδια διαπλάτυνσης ή/και συντήρησης της οδού M-501 που αντιστοιχούν στα τμήματά της 1, 2 και 4· τα άρθρα 6, παράγραφος 2, και 8 της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ, σε σχέση με τα χωριστά σχέδια διαπλάτυνσης ή/και συντήρησης της οδού M-501 που αντιστοιχούν στα τμήματά της 2 και 4, και το άρθρο 9 της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ, σε σχέση με τα χωριστά σχέδια διαπλάτυνσης ή/και συντήρησης της οδού M-501 που αντιστοιχούν στα τμήματά της 1, 2 και 4,

- από το άρθρο 6, παράγραφοι 3 και 4, της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ του Συμβουλίου (¹), της 21ης Μαΐου 1992, για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας, σε συνδυασμό με το άρθρο 7 της εν λόγω οδηγίας, σε σχέση με τα χωριστά σχέδια διαπλάτυνσης ή/και συντήρησης της οδού M-501 που αντιστοιχούν στα τμήματά της 1, 2 και 4, όσον αφορά τη ζώνη ειδικής προστασίας για τα πτηνά ES 0000056 «Encinares del río Alberche y río Cofio»;
- από την οδηγία 92/43/ΕΟΚ, όπως έχει ερμηνευθεί από τις αποφάσεις του Δικαστηρίου, της 13ης Ιανουαρίου 2005 στην υπόθεση C-117/03 και της 14ης Σεπτεμβρίου 2006 στην υπόθεση C-244/05, καθώς και τις υποχρεώσεις από το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχεία β' και δ', της οδηγίας αυτής, σε σχέση με τα χωριστά σχέδια διαπλάτυνσης ή/και συντήρησης της οδού M-501 που αντιστοιχούν στο τμήμα της 1, όσον αφορά την τοποθεσία που προτάθηκε ως τόπος κοινοτικής σημασίας ES3110005 «Cuenca del río Guadarrama», και στα τμήματά της 2 και 4, όσον αφορά την τοποθεσία που προτάθηκε ως τόπος κοινοτικής σημασίας ES3110007 «Cuencas de los ríos Alberche y Cofio»
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή της Επιτροπής αναφέρεται στα σχέδια που εγκρίθηκαν ή εκτελέστηκαν από τις ισπανικές αρχές σε σχέση με την οδό M-501 (Αυτόνομη Κοινότητα της Μαδρίτης). Η Επιτροπή θεωρεί ότι το Βασίλειο της Ισπανίας παρέβη, σε σχέση με ορισμένα σχέδια, τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 85/337, στην αρχική ή την τροποποιημένη της μορφή, και από την οδηγία 92/43, όπως έχει ερμηνευθεί από τις αποφάσεις του Δικαστηρίου, της 13ης Ιανουαρίου 2005, στην υπόθεση C-117/03 και της 14ης Σεπτεμβρίου 2006, στην υπόθεση C-244/05.

(¹) ΕΕ 1985 L 175, σ. 40.
(²) ΕΕ 1992 L 206, σ. 7.

Προσφυγή της 19ης Δεκεμβρίου 2008 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-565/08)

(2009/C 55/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: E. Traversa και L. Prete)

Καθή: Ιταλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, επιβάλλοντας με τη νομοθεσία της στους δικηγόρους την υποχρέωση τήρησης ορισμένων ανώτατων ορίων για τις αμοιβές τους, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 43 ΕΚ και 49 ΕΚ,
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο καθορισμός υποχρεωτικών ανώτατων ορίων για τις αμοιβές των δικηγόρων για τις δικαστικές και εξωδικαστικές δραστηριότητες τους συνιστά περιορισμό της ελευθερίας εγκατάστασης κατά την έννοια του άρθρου 43 ΕΚ, καθώς και περιορισμό της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών κατά την έννοια του άρθρου 49 ΕΚ. Συγκεκριμένα, η επιβολή υποχρεωτικών ανώτατων ορίων αμοιβών, τα οποία ισχύουν ανεξάρτητα από την ποιότητα του επιτελεσθέντος έργου, από την αναγκαία εργασία για την επιτέλεσή του και από τις σχετικές δαπάνες, είναι ικανή να καταστήσει την ιταλική αγορά νομικών υπηρεσιών μη ελκυστική για τους αλλοδαπούς επαγγελματίες. Τούτο αποτελεί συνεπώς αντικίνητρο για την εγκατάσταση στην Ιταλία δικηγόρων που είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη και για την εκ μέρους τους προσωρινή παροχή υπηρεσιών εντός της χώρας αυτής.

Ο πρώτος λόγος είναι ότι η υποχρέωση προσαρμογής σε ένα νέο (και επιπλέον πολύπλοκο) σύστημα αμοιβών συνεπάγεται πρόσθετες δαπάνες, οι οποίες ενδέχεται να αποτελούν εμπόδιο για την άσκηση των θεμελιωδών ελευθεριών που προβλέπει η Συνθήκη.

Ο δεύτερος λόγος είναι ότι τα ανώτατα όρια αμοιβών αποτελούν μια επιπλέον τροχοπέδη στην ελεύθερη κυκλοφορία των νομικών υπηρεσιών εντός της εσωτερικής αγοράς, διότι εμποδίζουν την καταβολή δίκαιης αμοιβής για την ποιότητα των δραστηριοτήτων των δικηγόρων που είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη εκτός της Ιταλίας και, συνεπώς, αποθαρρύνουν τους δικηγόρους αυτούς, οι οποίοι απαιτούν αμοιβές υψηλότερες από τις αμοιβές που καθορίζει η ιταλική νομοθεσία σε συνάρτηση με τα χαρακτηριστικά της ιταλικής αγοράς, από το να παρέχουν προσωρινά τις υπηρεσίες τους εντός της Ιταλίας και από το να εγκατασταθούν στο εν λόγω κράτος.

Τέλος, η ακαμψία του ιταλικού συστήματος αμοιβών εμποδίζει τους δικηγόρους (περιλαμβανομένων και όσων είναι εγκατεστημένοι στην αλλοδαπή) να υποβάλλουν ειδικές προσφορές σε περιπτώσεις ιδιαίτερων καταστάσεων και/ή ιδιαίτερων πελατών. Για παράδειγμα, δεν μπορούν να προσφέρουν ένα σύνολο συγκεκριμένων νομικών υπηρεσιών έναντι ενός κατ' αποκοπή ποσού ή ένα σύνολο νομικών υπηρεσιών που να παρέχονται εντός περισσότερων από ένα κρατών μελών έναντι της καταβολής ενιαίας αμοιβής. Η ιταλική νομοθεσία μπορεί επομένως να οδηγήσει σε μείωση της ανταγωνιστικότητας των εγκατεστημένων στην αλλοδαπή δικηγόρων, διότι τους στερεί κάθε αποτελεσματικό μέσο διείσδυσης στην ιταλική αγορά νομικών υπηρεσιών.

Επιπλέον, το επίμαχο μέτρο δεν είναι ούτε κατάλληλο για την επίτευξη των γενικού συμφέροντος σκοπών που αναφέρουν οι ιταλικές αρχές ούτε το λιγότερο επαχθές μέτρο για την επίτευξη αυτή. Ειδικότερα, δεν είναι κατάλληλο για την παροχή στα χαμηλότερα εισοδηματικά στρώματα της δυνατότητας πρόσβασης στη δικαιοσύνη ούτε για την εγγύηση της προστασίας των αποδεκτών των νομικών υπηρεσιών ούτε βέβαια για τη διασφάλιση της εύρυθμης λειτουργίας της δικαιοσύνης. Το εν λόγω μέτρο είναι εξάλλου δυσανάλογο, διότι υπάρχουν άλλα μέτρα που είναι πολύ λιγότερο περιοριστικά έναντι των εγκατεστημένων στην αλλοδαπή δικηγόρων και εξίσου (αν όχι περισσότερο) κατάλληλα για την επίτευξη των σκοπών προστασίας που επικαλούνται οι ιταλικές αρχές.